

Sygn. akt: I C 305/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	sekretarz sądowy Milena Ziętak

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. C., A. Z. i A. G. (1)

przeciwko A. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. P. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z. i A. G. (1) kwotę 3.061,26 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia sześć groszy)

z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie na rzecz adwokat A. G. (2) wynagrodzenie w kwocie 600 zł (sześćset złotych) powiększone o należną stawkę podatku od towarów i usług (VAT) w kwocie 138 zł (sto trzydzieści osiem złotych) – tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt ***I C 305/19***

UZASADNIENIE

Powodowie G. C., A. Z. i A. G. (1) wnieśli

o zasądzenie od pozwanego A. P. na ich rzecz kwoty 3.061,26 złotych

z odsetkami i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podnieśli, że (...) sp. z o.o. zawarł z pozwanym w dniu

28 czerwca 2017 roku umowę pożyczki pieniężnej w kwocie 3.540 złotych, co skutkowało powstaniem zobowiązania pozwanego do zwrotu należności na zasadach określonych

w umowie. Pozwany nie wypełnił warunków umowy, a pomimo wezwania do zapłaty należności nie spełnił świadczenia na rzecz powodów, którzy nabyli wierzycelność z umowy pożyczki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Giżycku Wydział I Cywilny nakazał pozwanemu A. P., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił solidarnie na rzecz powodów kwotę 3.061,26 złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 642 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany A. P. wystąpił ze sprzeciwem od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości.

W toku procesu pozwany zgłosił szereg zarzutów, które miałyby przemawiać za oddaleniem powództwa. Wskazał na nieważność umowy pożyczki z uwagi na złożone oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych wady oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Podniósł, że powód wywodzi swoje roszczenie z umowy powierniczego przelewu wierzytelności z P. F., a nie przedłożył umowy, z której wynikałoby, że P. F. nabył od poprzednika tą konkretnie dochodzoną pozwem wierzytelność. Wskazał, że zostały złożone wydruki umowy cesji bez potwierdzenia za zgodność, nie są to oryginały umów, a tym samym należy to potraktować jako dokument prywatny, który nie przesądza o tym, że taka umowa rzeczywiście została zawarta.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 czerwca 2017 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. zawarł z A. P. umowę pożyczki, na podstawie której udzielił mu pożyczki w kwocie 3.540 złotych. Umowa pożyczki została zawarta w lokalu pożyczkodawcy w M., gdzie stawił się osobiście A. P.. W umowie pożyczki ustalono prowizję na poziomie 1.540 złotych.

(bezsporne, a nadto dowód: umowa pożyczki gotówkowej z dnia 28 czerwca 2017 roku – k. 19-21)

W dniu 28 czerwca 2017 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. a G. C., A. Z. i A. G. (1) prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), (...) spółka cywilna z siedzibą w T. została zawarta umowa przelewu wierzytelności obejmująca wierzytelność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 czerwca 2017 roku.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 22)

W dniu 11 lipca 2017 roku pomiędzy G. C., A. Z. i A. G. (1) prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), (...) spółka cywilna z siedzibą w T. a P. F. została zawarta umowa przelewu wierzytelności obejmująca wierzytelność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 czerwca 2017 roku.

(dowód: umowa przeniesienia prawa majątkowego – k. 27)

W dniu 5 czerwca 2018 roku pomiędzy G. C., A. Z. i A. G. (1) prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), (...) spółka cywilna z siedzibą w T. a P. F. została zawarta umowa przelewu wierzytelności obejmująca wierzytelność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 czerwca 2017 roku.

(dowód: umowa powierniczego przelewu wierzytelności – k. 29)

W dniu 2 lutego 2018 roku G. C., A. Z. i A. G. (1) prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), (...) spółka cywilna z siedzibą w T. wystosowali do A. P. wezwanie do zapłaty kwoty 158,80 złotych tytułem zadłużenia z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 czerwca 2017 roku, jednocześnie informując go o nabyciu wierzytelności od (...) sp. z o.o.

z siedzibą w T..

(dowód: wezwanie do zapłaty z zpo odbioru – k. 31-32)

W dniu 13 czerwca 2018 roku G. C., A. Z. i A. G. (1) prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), (...) spółka cywilna z siedzibą w T. wystosowali do A. P. pismo informujące go o wypowiedzeniu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 czerwca 2017 roku i wzywając go do zapłaty kwoty 2.994,02 złotych.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z mającą generalny charakter regułą dowodową wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Występujący z powództwem powód winien zatem wykazać zasadność swojego żądania

i udowodnić jego istnienie. Na poparcie swojego roszczenia w zakresie jego podstaw faktycznych przedstawił on przede wszystkim środki dowodowe w postaci umowy pożyczki z dnia 28 czerwca 2017 roku, a także umowy cesji wierzytelności. Miały być to dowody na istnienie oraz obowiązek spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej.

Przedłożona przez powódów umowa określona jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowi niewątpliwie kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity:

Dz. U. z 2019r. poz. 1083). Zgodnie z art. 3 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy).

Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie, z którym umowa powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7 wskazanego przepisu), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10 wskazanego przepisu), skutki braku płatności (pkt 12 wskazanego przepisu), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14 wskazanego przepisu).

Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy.

Podkreślić należy, iż zasadnicze okoliczności faktyczne sprawy pozostawały poza sporem stron. Nie ulega bowiem wątpliwości, jaki stosunek prawny i na jakich zasadach został nawiązany przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powódów. Brak również wątpliwości co do tego, że umowa pożyczki została zawarta w lokalu pożyczkodawcy w M., gdzie stawił się osobiście A. P.. Były to okoliczności wprost przyznane przez pozwanego, a zatem niewymagające dowodu.

Pozwany powoływał się m.in. na nieważność zawartej umowy pożyczki, co skłonić

go miało do złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych wady oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Błąd miał polegać na wykorzystaniu jego ograniczonej zdolności widzenia, co skutkowało miało zawarciem niekorzystnej umowy pożyczki. Powołując się na tego typu okoliczności pozwany w żaden sposób ich jednak nie udowodnił. Pozwany wprost oświadczył, iż zainicjuje sprawę o stwierdzenie nieważności umowy, jednakże na czas wyrokowania brak jakichkolwiek informacji, by taka sprawa została faktycznie wszczęta. Pozwany – reprezentowany w sprawie przez kwalifikowanego pełnomocnika – nie zgłosił choćby wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań osoby, która podpisywała z nim umowę pożyczki, a ostatecznie nie wnosił również o przesłuchanie stron i nie stawił się na rozprawę w dniu 20 września 2019 roku, rezygnując z przedstawienia swoich racji. Trudno zaś – w ślad za pełnomocnikiem pozwanego – a priori zakładać, że przesłuchanie pozwanego nie wniosłoby nic istotnego do sprawy (vide: k. 146).

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, iż umowa pożyczki została zawartym w lokalu pożyczkodawcy, tudzież jego pośrednika, a pozwany dobrowolnie udał się tam celem uzyskania pożyczki, mając świadomość swojej decyzji i brak też podstaw dowodowych do uznania, że został przymuszony do zawarcia umowy lub akceptacji określonych jej warunków. Co więcej, pozwany początkowo spłacał raty pożyczkowe, implicite akceptując treść łączącego strony stosunku prawnego.

Wobec braku podstaw do wzruszenia – w oparciu o zaoficerowane przez strony dowody – umowy pożyczki w całości, dalszej analizie podlegały poszczególne jej postanowienia w kontekście ich zgodności z prawem.

W tym zakresie zauważyć należy, iż kwestie te regulowane są przede wszystkim przez zapisy w/w ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. W realiach sprawy nie ulega wątpliwości, że przy zawieraniu umowy pożyczki z dnia 28 czerwca 2017 roku ustalono prowizję na poziomie 1.540 złotych. Zgodnie zaś z art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Skoro zaś całkowita kwota kredytu in concreto wyniosła 2.000 złotych, to przyjęć należy, iż prowizja w kwocie 1.540 złotych mieści się poniżej granicy maksymalnej określonej według wzoru z art. 36a w/w ustawy. Szczegółowe wyliczenia w tym zakresie zawiera pismo procesowe strony powodowej z dnia 7 czerwca 2019 roku i jego analiza pozwala na wyprowadzenie wniosku o poprawności przedstawionych wyliczeń. P. w zakresie żądanych przez stronę powodową odsetek stwierdzić należy, iż żądanie to znajduje podstawę w umowie łączącej strony i mieści się ono w granicach ustawowych określonych przez art. 481 § 2 kc i art. 359 § 2 kc. Pozwany – powołując się ogólnie na tzw. lichwę – w żaden sposób nie udowodnił ani naruszenia zapisów umownych, ani ustawowych, ani też zasad współżycia społecznego.

Chybionymi były również pozostałe zarzuty pozwanego zgłoszone w toku procesu. Pozwany wskazał, że powód wywodzi swoje roszczenie z umowy powierniczego przelewu wierzytelności z P. F., a nie przedłożył umowy, z której wynikałoby, że P. F. nabył od poprzednika tą konkretnie dochodzoną pozwem wierzytelność. Stoi to w oczywistej sprzeczności z załączonym do akt sprawy ciągiem umów przelewu wierzytelności, z którego wynika legitymacja powodów do występowania z przedmiotowym roszczeniem (vide: umowa przelewu wierzytelności – k. 22, umowa przeniesienia prawa majątkowego – k. 27, umowa powierniczego przelewu wierzytelności – k. 29).

Pozwany wskazał nadto, że do akt zostały złożone wydruki umowy cesji bez potwierdzenia za zgodność, a tym samym należy to potraktować jako dokument prywatny, który nie przesądza o tym, że taka umowa rzeczywiście została zawarta. Analiza przedłożonych przez powodów dokumentów przekonuje zaś, iż nie sposób mówić o braku ich uwierzytelnienia, bowiem są to oryginały tych umów.

Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nakładała na pożyczkobiorcę obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dowodów wywiązania się przez pożyczkobiorcę z warunków umowy. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty powiększonej o prowizję i naliczone odsetki.

W świetle powyższego – na podstawie art. 720 § 1 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono – stosownie do jego wyniku – na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. § 15 ust. 1 i § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 265), zasądając od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.017 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).

O wynagrodzeniu pełnomocnika ustanowionego dla pozwanego z urzędu orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r. poz. 1513 ze zm.) w zw. z § 4 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 8 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r. poz. 18 ze zm.) – pkt III wyroku.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski